

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, aug. 4.
1867.

18. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetelpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyinak van
szánva.

Levél Szemere Miklóshoz.

Nagy férfiú! nékem arra van nagy okom,
Hogy ezen levelet épen hozzád írom,
Mert, mint minden ember én is hiú vagyok,
Dicsőségre, hirre nagyon sokat adok.
Azért hogy nem kapok levelemre választ,
Még is ez én reám dicsőséget áraszt;
Mert a ki megtudja, tart engem tudósnak,
Hogy levelet irtam Szemere Miklósnak.
Sokszor meg az ember, hogy híressé legyen
Czélta ér, mihelyt egy kis bolondságot tészem,
Aztán, — az által is, — már én sokat nyertem,
Hogy így — levél által, veled per te lettem;
Hogy az illedelem ez által sértődik,
Azzal egy poéta keveset törődik.
Előre bocsátni ennyit láttam jónak,
Hogy még se látszassam épen fajankónak,
Vakmerőségemért bocsánatot kérek;
És most egyenesen a dologra térek.
Nehezen lélezkik most a magyar ember,
Ugy megviselte a Schmerling-féle rendszer;
Az, melyet sok ember alkotmányának látott:
A török igánál sokkal többet ártott;

Pedig ám a török adót szintugy szedett,
De nem tartott ennyi csuszó mászó ebet,
Nem fizette őket azért drága pénzzel,
Hogy az egyetértést köztünk tépjék széjjel.
Nem örült, ha látott ruháinkon föltozt,
Nem uszította ránk a románt s a tótot;
Hanem, ha az adót, úgy a hogy megkapta:
A nemzet jogait sértetlenül hagyta.
A török mi velünk százszorta szebben bánt,
Nem süjsztett kémme annyi magyar tatárt, —
Kik a nagy fizetést csupán azért kapták,
Hogy az idegen fajt ellenünk uszítsák.
Hogy megkedveltessék velünk a Raixrátot,
Hogy szétdarabolják ezt a szép országot.
Méltóságért, pénzért, eladták lelköket!
Hogy megsemmisítsék saját nemzetöket.
A Schmerling rendszerhez állottak szolgálak,
Esküdtek, hogy annak lélekből szolgálak;
Hogy bárminő paranes ezen rendszer alatt,
Lesz nekik hiszek egy, lesz tiz paranesolat.
Óh! az iszonyatos, a mit ezek tettek,
Utonálló rablók, s gyujtogatók lettek.

Mint vezér tüntette mindegyik ki magát . . .
 Egész szenvedélyel rabolták a hazát.
 Midőn látták, hogy még így se bírnak vele —
 Az egyenletlenség ütskét dobták bele.
 Ki magyar léttére ilyet tenni tudott
 Egy ilyen mákvirág minékünk is jutott.
 Ez rátok barátom nem hoz becsületet,
 Mert ezen dib-dáb, kores, köztetek született.
 És ti ezt az embert még felkaroltátok!
 A ki ily rettentő szégyent hozott rátok;
 Mert Schmerling és Baehnak ezen hű szolgálja, —
 Most horrendum! Zemplén vármegyét szolgálja.
 Olyan hűséges volt, elmondhatom róla,
 Mintha csak e célra mondva készült volna.
 Én meg nem foghatom, ugyan mond meg kérlek?
 Hogy termett nálatok ez a szolga lélek?
 Az a föld, ily embert táplálni hogy tudott?
 A mely, a hazának egy Kossuthot adott.
 Csudálatos dolog! hinni alig merem;
 Hogy azon a földön áruló is terem.
 Ilyesmit én soha fel nem tettem volna:
 Ha ez a gézengúz meg nem győzött volna.
 Ki, — miután otthon tartották mazurnak,
 Ide jött közibünk, — méltóságos urnak.
 Mert most az a divat itt Magyarországra,
 Hogy ki a vagyonát végkép elprédálta,
 Könnyelmti tetten cseppet sem törődik,
 Nem nézi, hogy minő szolgálává szegődik.
 Ily bérencz, ily szolga, hazánkban sok vagyon,
 Fizetik a nemzet zsirjából gazdagon,
 És még azon felül nagyságolják őket,
 Így jutalmazák most a gonosztevőket.

Ezek az okai csaknem minden bajnak,
 Veszne ki a magva ennek a gazfajnak.
 Zemplén megyének egy mostoha gyermeke.
 Ezen gyönyörű faj kitünő remeke.
 Ki, míg a rá szállott örökségből tartott,
 Fényűzés rabja volt, pazarolt, kártyázott;
 Midőn szép vagyonán végképen tul teve,
 A bécsi rendszernek vakeszköze leve.
 Bukott állapotját használta üzletnek,
 Elalkudta magát, s beállott németnek.
 Mindent elkövetett, hogy hiven szolgáljon,
 Hogy belőlünk bárgyu osztrákot csináljon, —
 „E nemzet önálló alkotmányt nem kaphat,
 Boldogságot nekünk csak a Raixráth adhat,
 Ősi alkotmányunk széttepett régi kép,
 Mi nem vagyunk nemzet, csak leigázott nép.“
 E tant prédikálta, ez ígét hirdette,
 De biz azt, itt néki senki el nem hitte.
 Egy évig folytatta e szép mesterséget,
 Hogy kizsákmányolja a beamterséget.
 Aztán pedig zsidó sáfárjának esapott,
 A vízi puskákért jó perczentet kapott.
 Szegény községekre jó drágán rá toltta,
 Ugy kellett megvenni a hogy parancsolta.
 De ezen üzletet be nem végezhetette,
 Mert Majláth kanczellár esufosan kitette.
 Ki, hivatalához oly sok reményt kötött,
 Ugoesa megyéből czudarul megszökött;
 Mint bukott méltóság vissza ment közzétek,
 Mi nem hozzuk vissza, — legyen a tietek;
 Vészt akart ő hozni saját nemzetére . . .
 Áldás helyett, átok szálljon a fejére.

Az igazügy kortese.

Egy kis tanács.

Azoknak a bajai apró deákféle embereknek, a kik bizalmi-szavazatot küldenek hírlapi uton a baloldal részére, és aztán vissza is veszik.

Tanuljátok meg azt ecsém! hogy a nagy lelkese-
 dés mindig megárt az olyan kis deákféle embereknek, a kiknek hátok megett még ott áll az a kopaszkepű gör-
 csös orru reverendás tubákos prófessor barát a nádpa-
 ezával, — mert lássátok, a még Ádám idejéből maradt
 üdvös szokás, hogy a fiatal embernek, — a ki még is-
 kolába jár, hát nem szabad semmi másért lelkesedni,
 csak a katekhismusért.

Már most osztán, ha még is egy némelyik közzü-
 letek a hazafias buzgóságtól annyira elragadtatik, hogy
 még ki is rug a gymnasiális hámból, miként a minapi
 példa bizonyítja. — mingy előáll a tisztelendő páter a
 skutikával, azután Pesten meg az a számártövis rágó
 Idők Tanuja, s úgy körül vesznek benneteket, hogy rá
 kényszerítenek benneteket szavatok vissza vonására, a
 mi egy a hazugsággal, — amit persze hogy nek-
 tek sem illik elfogadni, de ama szent életű embereknek
 sem illik ám benneteket rá kényszeríteni, mert ez által

már ily jókor hozzá szoktatnak a köpenyeg forgatáshoz,
 a mi pedig egyáltalában nem becsületes magyar embe-
 rez illik.

Azt a tanácsot adom hát nektek jó fiúk! hogy mi-
 után az igazi becsületes magyar ember adott szava he-
 tedbét országra szóló nagy híru valami, melynek azé-
 van oly nagy híre, hogy evvel semmiféle más názi-
 szava nem állhat egy glédába; tehát míg kicsik, tehe-
 lenek vagytok, addig tanuljatok hallgatni, s maj-
 ha sem a skutika, sem a csuklyás professor nem áll
 khatekhismussal a hátatok mögött, csak akkor szava-
 zatok olyan tiltott portékára, mint a s z a b a d s á g! biza-
 mat, — hanem akkor osztán úgy, — hogy se barát, s
 káté, de még az akasztófa se tértsen el adott szava-
 toktól. — Addig pedig üdvözlégy óh dicső skutika e-
 üdv adó káté, mert hisz ti töletek nő meg a magyar em-
 ber czopfja, — tokája, hasa, — csak az esze nem.

Tehát kedves bajai ifju atyámfiú! tiszteljétek
 pátert, a skutikát és az Idők Tanuját, hogy hosszú él-
 tük lehessetek e földön, melyet a katekhismus ad
 nektek. Amen.

Karakán Marozl

gulyas-hajtár.

Az atyai csizmadia párbeszéde, az ő hités társával.

Assz. Igaz-e az apjok, hogy a szegény honvédekkel nemcsak az országgyűlés bölcs többsége bánt mostohán, hanem a magyar miniszterium is úgy bánik?

Férj. Fájdalom nagyon is igaz! mert lásd feleség a honvédek folyamodványai már három hónap óta ott hevernek a miniszteriális hivatalokban, anélkül, hogy rólok intézkedés tétetett volna már, talán még az illető miniszter urak bele sem kukkantottak. Lám a pénzügyminiszterium még a hivatalozgái állomásokat is csupán a cs. k. hadseregben szolgált katonai hatóság által ajánlott egyénekkkel tölteti be.

Assz. Hiszen apjok! a katonát csak azért lehet jutalmazni, mert a hazát szolgálta, s a hazáért szenvedett. Már pedig a honvédnél hitebben semmiféle katona nem szolgálta a hazát, annyit pedig semmiféle katona sem szenvedett a hazáért mint a honvéd, tehát semmiféle katona nem érdemelné meg jobban a jutalmat mint a honvéd.

Férj. Épen az a bajok szegény honvédeknek, hogy nagyon híven szolgálták a hazát, nagyon lelkesülve voltak a hazáért: önállóvá, szabaddá, függetlenné azt tenni. A mai magas fogalmak szerint pedig, önálló, szabad és független Magyarország nem létezhet, mert azt Ausztria érdeke nem kívánja. A közösi politika fogalma szerint már csak osztrák Magyarország létezhet. Azaz, egy olyan Magyarország, mely — Ausztria érdekeért, életét, vagyonát, multját s jövőjét, szóval mindenét feláldozni tartozik, melynek a maga számára a boldogságból nem szabad többet ohajtani, csak annyit, mennyit Bécsben elégségesnek látnak. A honvéd pedig egészen mást akart, mást ohajt még ma is, — tehát ezen megtörhetetlen makaesságaért jutalomba részesíteni nem szabad . . . a szenvedésből azonban részt vehet, a mennyit csak elbir.

Assz. De hát mi köze van a magyar miniszteriumnak a bécsi vagy az osztrák érdekekkel?

Férj. Nagyon sok, mert a magyar miniszteriumot Bécsben alkuutján nevezték ki, mint ez napról napra jobban derül kifelé, hatáskörét nagyon szűk körre szabták, sőt nagyon sok dologba alá rendeltje a bécsi miniszteriumnak, mint az inas a maiszternek. Pedig ha már a hadsereget, meg a pénzügyet közössé tették, kívánatos lenne, hogy legalább minisztereinket hagynak

meg magyarnak. — Nem tudom miféle nemzetből való lehetett az a bölcs, a melyik a közösséget legelőször kigondolta, — de annyit tudok, hogy én nem választottam volna meg sem bizottmányi tagnak, sem országgyűlési képviselőnek. Sőt szigoruan megtiltottam volna néki a politikával való foglalkozást is, mert szerintem bölcsseknek nem illik földi dolgokkal bibelődni. De nem is tanácsos egy ország sorsának elintézését bölcsekre bizni, mert ők felette jó hiszeműek, egy láthatlan tulvilági képzelt boldogság reményeért feláldoznak mindenféle földi javakat. Igaz, hogy szépnek festik azt a tulvilági boldogságot, de én azért ezt az életet is jólétben szeretném eltölteni, mert Tamás vagyok benne, hogy a paradicsomba, hol azt a jólétet és boldogságot osztogatják, csak is egy élet szenvedés árán lehetne bejutni. Ha ez így lenne, hidd el annyok! egyetlen egy minisztert sem bossátanának akkor oda be.

A thápio bicskaiaknak.

. . . Khiknek nem kháll Csernátunyí,
S khí akarnak üteti thulni . . .

Nem akarok ebből hosszú nutát csapni —
Mert todom kikkel van a lanthumnak dulga,
Szép ifje orakkal, khiknek mindenikbe . . .
Az iskolát juhkor a faráján rugta.
Kik elütt áll, mikép mél thermészet titka:
Az a esőrcsavaros foresa pulithika!

Azért szóllom tehát rüviden, egyezerön —
Thens oraim! khérem jul meghallgassanak . . .
Jubb lesz ha magukat úgy meghuznak békén,
Mint a pókh tesz eszetet a gerendó alatt.
Meggundulván, hugy a johász meg nem riad,
Ha csocsi legyezi mogát szónyog miatt.

Hasli Mógsi

madjar irraeliti natorált poet.

Fulánkók.

Miniszt. Mit tud az ur, hogy még hivatalt mer kérni magának?

Provis. Én sintér voltam és nyuzni tudok remekül.

Paraszt: Mért nem küldi fiát szomszéd egyetembe tanulni?

Csizmadia: Nem akarom, mert majd lenne belölle de ák.

I.

Ferkó gazda: Ennye a csillagodat sógor! be nehéz vagy, nem tudom, hogy czipellek ki ebből a lánárból?

Beust handlé: Ó tu hátatlan betyár! még te panaszkodol, hátha még olyan nagy teher volna rajtad, mint az én hátamon.

Pattantyuk.

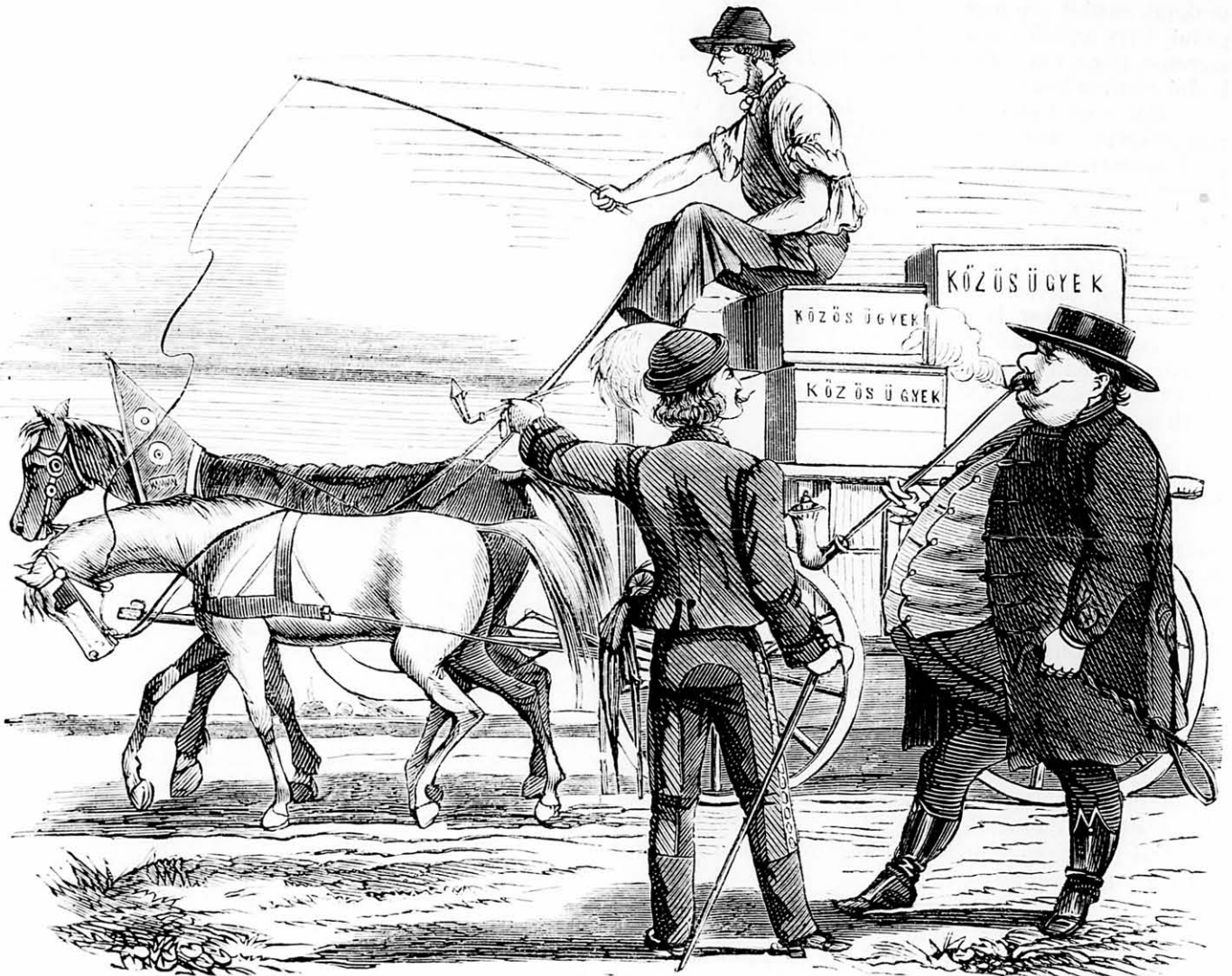
Midőn Szegszárdon a Perczel tiszteletére adott díszebéd alkalmával egyik szónok Kossuthért emelt poharat s ekkép nyilatkozék: „ha magam leszek is, kimondom, hogy hazánknak legdícsőbb fia Kossuth Lajos!” Ludas Matyi, ki a tábornokot Pestről odáig kíséré, tréfásan vágá a szónok szavába: „engedd meg ezim bora! hogy azon a véleményen ketten legyünk.

Vidéki előfizetőink közül többen arról panaszkodnak, hogy Vas Gereben a kormány barátot „Népbarát” czim alatt a nyakukra küldözgeti, a nélkül, hogy arra prenumeráltak volna. Hát édes atyámiai! csak hadd küldözgesse, ha neki úgy tetszik, könnyű annak ki még a stemplit is „a n w e i s u n g”-ra ingyen kapja. Meg van már az a lap fizetve, azért olyan pöttya.

Hihetetlen, de igaz, hogy egy népiskola tanitót csak az amnesztia után bocsátottak szabadon 17 évi fogságból, ki azért ülte meg oly hosszasan a börtönt, mivel Sárossy Gyula aranytrombitáját lemásolta. No hiszen „vessünk fátyolt a multra” azt mondja Deák Ferencz! Hanem ez már olyan dolog, melyet nem a fátyol, de a legdurvább pokrócz sem képes eltakarni — ezt pedig Bolond Miska mondja.

Még ez hagyján atyámiai! hanem hát mikor 49 ben az alsó némedi tanitót névszerént Halászi Károlyt azért lövették agyon a németek, mivel házapadlásán egy nemzetőri esákót találtak. Ez aztán már olyan istentelen dolog, melyet sem az országgyűlési jobbak ismeretes fátyola, sem egy kiforgatott beforgatott deák köpönyegének minden fodros bodros galléra sem képes betakarni.

II.

Ludas Matyi: Nézze csak uram bátyám! de már ez még sem igazság, hogy ez a kisebb ló viszi egészen a szekeret, és még is kevesebb abrakot kap, mint a másik, mely a terhen egy cseppet sem huz.

Urambátyám: Hadd el ecsém! nem soká kell már annak a csámpás gebének az abrak, mert maholnap padra kerül a bőre.

Az „Esti lap“ a franeczia osztrák szövetség mellett buzgolkodva, dicsekedve mondja, „hogy a ki Napoleon-nal jó barátságban élt, még sohasem huzta a rövidebbet.“ Nem ám, hanem a jó barátot huzták rövidebbre; úgy látszik hamar elfeledte az „Esti lap“ Miksa császár szerencsétlen sorsát.

Bácsmadarason is szörnyű szép dolog történt nem régiben. Ugyan micsoda? Hát ottan egy rokonait látogató református asszony hirtelen meghalálózván, ref. lelkész hiányában a rokonok egy kis ima után a hulla eltakarításához fogtak. A mint azonba a menet a temetőhöz ért, elébe állt a tisztelendő plébános ur az egész gardával — kántor és harangozójával, és nem engedé a halottat a kath. temetőbe vitetni, hanem a temető árkába temetteté azt el

A „Pesti Napló“ a közönség figyelmébe ajánlja Pálffy „Esti lap“-ját, mely még eddig a közönség figyelmén kívül maradt. Ugyan kevés előfizetője lehet annak az „Esti lap“-nak, hogy már a czégerre is rászorult.

Ősin — Veszprém megyében — egy szegény asszony abban a mániában (azaz rögeszmében) szenved, hogy ő benne a gonosz lélek lakik, s ennél fogva öszveesődült a sok kuruzsló vén banya s a kereszt alatt estenként üzik belőlle a rosz szellemet holmi ráolvasásokkal. Elég szomorú ugyan, hogy a hatóság ama szerencsétlent orvosi ápolás alá nem veheti, de mi meg annyit jegyzünk csak meg, hogy nem olyan együgyű asszonyban szokott tanyázni a gonosz lélek, okos emberekben, magas hivatalnokokban keresi az a quártélyt mostanában!

Panaszkodnak a tatai és soponyai kálomisták, hogy azok a nagypoczaku és nagyfültü nagytiszteletű uraknak esufolt vén papok nem akarják sehogy megengedni, hogy azt válasszák lelkésznek, akit a gyülekezet szeretne, hanem maguk akarnak erőszakosan oda tolnodni a zsiros koncra.

Hát most tudják meg kigyelmetek édes választó polgártársak! hogy az a kigyelmetek által alapított papi hivatal nem a kigyelmeteké, a kigyelmetek által fizetett papi convenciót elfoglalni teljes jussa van azoknak a n. t. uraknak? meg az a papi egyén, akit kigyelmetek akarnak választani a vén papok rabszolgája, a kit úgy adnak oda ha ők akarják. Aztán meg azt is elfeledték kigyelmetek! hogy ha a dohányból lehet trafik, biz akkor lehet az isten igéjéből is, és az egyedáruskodik vele, a kinek a felsőbbség megengedi. S kendtek tartoznak megvenni ha kell, ha nem. Mert mi most alkotmányos életet élünk. Értik kendtek?

Nem csak a jobboldalnak van ám ékes logikája, hanem a mezőföldi papságnak is.

Mivel hogy nektek soponyaiak! szabad pap választási jogotok van, ergó: tartoztok megválasztani azt a n. t. urat, akit mi kinevezünk, és mivel, hogy nagyon üdvös dolog, ha a gyülekezet lelki pásztort szeret: ergó, mi adunk nektek olyat, akit otthon épen senki se szeret, ti azt aztán szeretni tartoztok. És végre mivel minden egyes bitközség a maga belügyeit önállólag rendezheti, ergó: mi gyámkodni fogunk a mezőföldi egyházak fölött. Értitek választó hívek és nyájak?

De sok jó zab termett az idén, azt se tudjuk mit csináljunk vele? Hát atyafiak! abrakoljuk ki jól a lovakat, s ha jön a muszka meg a burkus, ne féljünk semmit, lesz min úgy odább állani, hogy még a gyorspuska se ér nyomunkba, ugy-e?

Van szerencsénk bemutatni a tisztelt közönségnek különösen pedig a pesti házi uraknak, az alduasor 7-dik számú háztulajdonosnőjét Nemeshegyiné asszonyságot, mint a ki a házbér steigerozásnak eddig még ismeretlen módját feltalálta.

Az élemedett asszonyság ugyanis azon fontos oknál fogva, mert leánya beteg és sokba kerül az orvosság, s mivel leányának furdőre kell menni, ergó: a házbért ezen rövid fertályra is kinek 20 kinek 40 firtal felemelte. Most a lakók a nemes asszonyságnak erőt, egészséget kívánnak, — nehogy megbetegedvén — az orvosi kura fejében ismét steigerozzon.

Nemes Baromlak mezővárosának petitziója a m. k. minisztériumhoz.

Méltóságos, kegyelmes, nagyságos és tekintetes, felelős és független magyar királyi minisztérjóm!

Alázatos instántziával esedezőnk a nagyságos, méltóságos, tekintetes és kegyelmes független és felelős magyar királyi minisztérjóm előtt, hogy alább is megírt helységünk, régi privilégiumának megerősítését a méltóságos m. k. független minisztérjóm pecsétjével meg tömpölyözni ne sajnáljanak, melyre való nézve ezen ide paragrafusokban ígattatott punktumjait a mi alázatos esedezésünknek kegyelemmel diplomának megadni kegyesen méltóztassanak.

1. §. Tilalmaztassék meg, hogy helységünkben semminemű hérhordó újság, vagy valami más esabitó könyvféle ne jelenhessék, a mely a mi községünk régi jó szokásait felzavarná, és a veszedelmes civilizáció keserü állapotra jutassék.

2. §. Azon ősi szokásunk, hogy a malom alatt meg hányuk vethessük a világ sorját, hagyassék meg továbbra is községünkben, s minden ilyen társaságból tilthassuk el a nadrágos embereket, mert az ilyenek mind meg annyi megölő gyilkosai a hazának.

3. §. Legislegfőkhippen hadd maradjik erős törvény az, hogy elkezdve bíró uramtól, le egész a falu kondásaig maradhassunk egy ingbe meg gatyaszárba, és nyáron még a esizmat se kelljék viselni, — a főbírónak minden hétre 2 font haj, esküdteknek másfél font haj, rendeltessék a köz költőből vétetni, — mihez még fejünként minden embernek egy egy görbe fésű is adassék a rendes komenczió felül három esztendőre, — továbbá, hogy a gubát meg bundát csak vagy erős melegbe, vagy erős hidegbe lehessék viselni, de csak a kikben járó belső embereknek.

4. §. Minek utánna e nemes község előjárósága a sok tenger, — fűbe járó dolog miatt úgy ki fárad mint a lú, hát hogy az időt avval se töltse, a míg a esapszékig megyen, tehát hadd fogadhassuk meg a falu zsidóját leziket esaplárnak a falu háza farába, abba a kis házba bort mérni. — a mit az előtt a nadrágosok kaszinónak vagy minek akartak elfoglalni.

5. §. Hogy ez a mi községünk soha se tarthassék katonát, azt is a mi most van hát, adjuk a nadrágos emberekre aránylag, s miután magának az uraságnak birtok aránylag legalább egy svadrony dukál, tehát ne sajnálják a minisztérium meg vagy két svadronyt küldeni, hogy valamennyi nadrágos emberre juthassék vagy tizenöt.

6. §. Ne sajnálja megengedni a magyar minisztérjóm, hogy az iskolába a helyett az ingyen élő tintanyaló rektor helyett, olyan embert állithassunk, a ki már a régulához ért; erre pedig legalkalmasabbnak látnánk Fürge Gyurit szabadságos baka káplárt, a ki takarosan ért a mogyoró páeza kezeléséhez, mert itt a mi hazánkba nem annyira a tudományra, mint a móresre van legtöbb szükség. Tiszteletes uram helyébe is jobban pászolna, valami kalastromból hozni barátot, annak úgy se kék fizetni, mert azt a pápa fizeti, oszt még is úgy imádkozna mintba csak masina hajtáná.

7. §. Ha csak lehetséges, mindenféle adót, meg a katona állítást a nadrágos emberek nyakába ne sajnálják kigyelmetek róni, mert hát csak így boldogulhatunk a hazában, és csak így hihetjük el igazándi módra, hogy hát kigyelmetek szabadságot és alkotmányt adtak mi nekünk.

Mindezen punktomokban foglalt paragrafusokat pedig, ha meg nem tömpölyözi a nagyságos méltóságú minisztérjóm, tehát úgy nincs igasság e földön, már pedig ha igasság nincs, hát minek is il az ember hóttig, — melyre való nézve tehát ezen privilégiumos könyörgésünket meghallgatni esedezőnk — egész alázatossággal maradtunk hódoló jobbágyi.

Kelt Baromlak, m. város előjárói.

Kiadta:

Hasraesett Menyhért,

jegyző.

Boeskor Gábor, főbíró.

Tinóközi Gergely, esküdt.

Zablé Márton, esküdt.

A hazaáruló.

A honárulónak rettentő a vétke!
Az ilyet soha még az Isten se védte!
Büne irtózatát, hogy ha veted latra —
Nem nyomja le az ur tiz parancsolatja!

A pór két öklével kéri rá az átkot: —
Hogy éhen élje át mind a két világot!
Ifjak, szüzek, vének fájdalma reá züg! ..
— Szive a lelkének, ez meg annak hazud!

Apák, anyák buja gyászként elébe gyül!
— Még fényes nappal is fél menni egyedül!
Eltűnnek álmai, ha azelőtt voltak;
Mint holt ember képét — remegi a holdat!

Szívét elhagyja a remény, mint a fészket
Elhagyja a madár, hova kigyó fészkelte!
Órült gondolati zordon gyász lelkének —
Mint vér ebek, szilaj üldözői lönek!

Mint kire szemfedélt, élven boritanak:
Rémek fogják körül; ha már lehunyt a nap!
Felhők dörgésiben hallja ítéletét,
Szellők lengésiben holtak leheletét! . . .

S ha pillanatra bár, nyugodalmát lelte:
Füszal ingásítól felijed a lelke!
Napjai folynak oly nyomasztó hosszudan;
Látja kárhozátát csillag hullásiban!

Szélről üzetvén a sárgult falevelek —
Mint az üldözött vad, ő is szalad velek!
S mire az erdőben ér a szélső fáig —
Bujdosó botja ott embercsonttá válik!

Ledül pihentetni megátkozott tagját,
S alatta a földet meg — megdobogtatják!
Az ég reá szakad, a föld nem türi meg;
Kinjában ebeket nevez testvérinek!

Evén kenyerét az elárult hazának —
Morzsái azonnal sirférgekké válnak!
S szomjuzván a mezők hűs, üde patakját,
Ezt a csodák tüstént könnyűvé változtatják!

Szive dobogása kisértetek zaja . . .
Gyülöl mindent, a mit eddig magasztala!
Rút az élet neki, borzasztó a halál!
Anyja emlékében iszonyatot talál?
S ha végre óh halál, szemeit behunyod:
Lelkéből a pokol gyárt árzenikumot!

Börszöll Gábor.

Adomák.

A tiszteletes ur nagyon szép prédikációt
tartott ezen téma felett „szedjétek fel a
gyümölcsöket az ur kertjéből.“

Isteni tisztelet végezése után legutól jöven
ki a tisztelendő atya, látja, hogy egy megéleme-
dett anyóka, ugyan csak szedegeti a jóféle per-
gament körtéket kötényébe — a templom keríté-
sében lévő körtefa alól — a nélkül, hogy a tisz-
teletes ur jövelele zsenirozná.

„Hát kend mit csinál itt, förmed reá a tisz-
teletes, illik ilyen tisztos asszonyhoz a lopás
mi?”

— Kérem szépen — válaszolt vissza az
asszony, — én nem lopok, hanem teljesitem tisz-
teletes uram szép tanítását, hogy „szedjük fel a
gyümölcsöket.“

Szedje bizony a majd megmondom mit, pat-
tant fel a tiszteletes — a gyümölcsöket majd fel-
szedetem én magam is.

Egy társaskörben mind olyan angyali nevű
leányok voltak jelen Angyélika, Serefina, Jolánka
stb. Egy udvarló fiatal ember megjegyzevén rájuk,
hogy mind egy szálíg olyanak mint az angyal,
már a nevek is mutatja.

„Várj öcsém várj!“ szól erre egy körmös
feleségű férj, „csak menjenek ezek is férjhez,
egynek se angyalka lesz ám a neve, hanem Kro-
kodilla! Sibilla! stb.“

Nagyon durczás felesége volt a matyónak,
ha rá érett a haragvás, három nap se szólt csak
az ajtót csattogatta. Egyszer épen ilyen széles
jó kedvében volt az asszony. S a férj nem szól
semmit csak lámpást gyújt s elkezd keresgélni;
fitatja ágyalját, ládát, subládót és a többi rejtek
helyeket. Egyszer nem állhatja az asszony, rá
förmed a gazdára:

„Ugyan mi a lelkit keresi kend már no?“

— Hála istennek édes feleségem! meg van
a mit kerestem, azt gondoltam, hogy elvesztet-
ted a nyelvemet, mert már harmadnapja nem
keleptél velem.

Bugyogóban jelent meg egy társas körben
egy baloldali gazdatiszt. Hát épen ott volt
egy Ludas Matyi munkatárs is, ki rögtön rá
förmed:

„Várj csak te ilyenadta bugyogós osztrák
magyarja! föladdlak a Ludas Matyinak.“

— Jaj az isten áldjon meg, csak azt ne
tedd, inkább odadom a bugyogót, egyszer
megtöltve jó magyar dohánnyal. És
ugy tett a miként beszéle.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda, én nem hiszem hogy Kossuth reversalist adjun mogáru!

Mihály. Hát hiszen reversalis nélkül is haza jöhet ám, szomszéd! mint Perezel ni, ki azt mondá mikép „ő nem azért jött vissza a hazába, hogy bocsánatot kérjen és fogadjon el, hanem hogy ő adjon bocsánatot a megtérteknek.“ No ha Perezel hazajöhetett reversalis nélkül, mért ne jöhetne Kossuth is, annyiaval is inkább, mert már országgyűlési választott képviselő.

Iczik. Igen de Mihály gazda, azt mondják ám a deákhisták, hogy Kossuthnak már nincsen mit keresni Magyarországon, — ü lejátszotta szerepét, usztán meg azért sem gyöhet hozza, mert hát felfugadta, hogy az usztrák oralkodás alatt nem teszi a lábát a haza földjére.

Mihály. Lárifári szomszéd! beszéljenek a deákisták bármit, nem sokat hajtunk mi arra. Ha a nemzet kívánja, hogy legdicsőbb fia hazáját szolgálja, a nemzet óhaja és akaratja előtt meg kell hajolnia bárkinek, ugy Kossuthnak is.

Iczik. Hát usztán mikép fugja ezt a nemzet khivánni?

Mihály. Mikép Iczik szomszéd? nátt csak ugy — hogy először a vácsi választást üdvözölni fogják a megyék egymásután, s azután kérni fogják Kossuthot, hogy megválasztását fogadja el.

Iczik. Vas zógt Mihály gazda! hát hiszi khend hogy ez meg fug thürténni?

Mihály. Hiszeme! hiszem bizony — meg fogja látni Iczik szomszéd, hogy Kossuth csupán lelkes beszédével hamarabb szétugraszítja azt a lekenyerezett majoritást, mint a mennyi időbe került annak a közönséges öszvetákoit, megnyirbált, föltozott, tol-dozott osztrák alkotmányfélének a reparációja. No de mostan félre a buval, danoljuk a lelkes vácsiakkal együtt szomszéd!

„Haza jö már Kossuth!

Elhossa a vasut.“

Ludas Matyi gyorspostája.

Na tistelt publikum!
Nem híjába, hogy most
Császárvándorlás van,
Hatvanad magával
A török sultán is
Itt járt Pest-Budában.
Szivesen fogadtuk —
Azt a sok lufarkas
Félholdas muzsulmánt...
Ki, egykor menekült...
Hazsánkfiáival
Vendégseretön bánt.

Hársli Smillnek: A vácsi választást érdeklő levél, érdekét veszíté a választás megtörténte után, elhalt esonek pedig nem kell köpönyeg. A másik rész tréfát majd beszurjuk az adomák közé a jövő számba.

Ferinek, Nagy-Váradra: „Alkotmányunk“ nagyon gyenge és unalmas, elaludnék rajta a publikum, hozzá oly hosszadalmas. 2-3 strófát kell írni, de osztán jót, és nem kosárba valót.

Gágogó Ludmillának: A küldött esecse-lee éket kaptuk, nagysádban költői szellem honol, Vadász Dani költő barátunk nagysád után majl megbomol; csak a még a talány... asszony-e vagy leány?

Börzöli Gábornak: Többen neveztetnek Mészáros Károlynak, Ungvárt is van egy, de Ludas Matyi szerkesztője nem abból a fajból való. Én az a Mészáros Károly vagyok bajtárs! ki az első honvédtüzér gyalog útegnél kezdettem a pályát, s Komáromban az 1849. okt. 4-én történt kapitulatzióval végeztem.

Kiadói sürgöny.

Azon tisztelet előfizetőink, kik arról panaszkodnak, hogy illtő példányaikat későn kapják, sziveskedjenek utánnézni saját posta-allomásikon, honnan a lapot legközelebb kapják, mert mi innen nem tehetünk semmit, — eleget interpelláljuk a helybeli posta-igazgatóságot, az mindannyiszor azzal vágja ki magát, hogy innen rendesen expediatitük lapunk.

A győri posta-mester urnak: Hogy esik a hogy a gyirmóthi lakos Hechtl Konrád ur szerdán vagy csötörtökön kapja meg csak újságát. Ha éppen ugy szereti ön olvasni Ludas Matyit tébát tessék reá prenumerálni.

A tordai plebánia hivatalhoz: Ajtai Kovács Gergelytől Ludas Matyira előfizetést nem kaptunk.

NYILT KÉRELEM

a pesti posta-igazgatósághoz.

Miután a „Ludas Matyi“ szombaton mindig feladatik a postára, még is Pest közelében is sok helyen csak a másik héten szerdán vagy csötörtökön kapja meg az előfizető, alázattal esede-zünk a tekintetes posta-igazgatósághoz: sziveskedjék lapunkat, ne a esiga hátán, hanem a gyorsaságáról hirneves m. k. posta útján tova-szállítani.

Ludas Matyi és annak minden előfizetői.